

[Waldorff.]

diktat fra statsmagten og fagbureaukratiet. Kampen vil fortsætte, og forbitrelsen vil bestemt ikke blive mindre efter regeringsindgrebet. Det vil være nødvendigt at udvide denne kamp til også at rette sig mod det klassesamarbejde, som LO står for. Det vil være nødvendigt at udvide den, så den retter sig mod hele det fagretlige system, som statsmagten og kapitalisterne bruger til at kue arbejderklassen med.

Snart vil også kampen for lønudviklingen og kampen for dyrtidsportionerne komme ind i billedet, og det vil ikke komme til at gå stille af. De borgerlige vil selvfølgelig fremture i deres hetz imod de grafiske arbejdere, sådan som vi har hørt det her i dag også, hvor man taler om en ytringsfrihed, som helt klart kun er en ytringsfrihed for de få. Jeg mener ikke, at der skal herske nogen som helst tvivl om, hvem det er, og hvad det er, der er årsagen til, at aviserne ligger stille for tiden. Det er kapitalen, det er kapitalens lakajer her i folketinget, det er den socialdemokratiske regering, det er alle de instanser, som deltager i knægtelsen af de grafiske arbejderes rettigheder.

Glistrup (FP):

Hr. Aukens eneste budskab i dag var at ivre for, at dette folketing skulle ekspedere den foreliggende sag i overensstemmelse med, hvad hr. Thomas Nielsen og hans følgesvende har fremsat krav om over fjernsynsskærm, over radio inden for den sidste uges tid. Hvis vi virkelig falder for at gøre sådan her i dette folketing, ja, så ved vi med fuldstændig sikkerhed, at konsekvensen vil være, at Danmarks økonomi kommer til at traske videre i den samme trøstesløse skure, som vi har kørt i igennem de sidste mange år. Vi ved det, fordi indholdet af det forslag, som arbejdsministeren har fremsat her i dag, er præcis det samme, som vi har oplevet ved alle de seneste overenskomstssituationer, nemlig at vores lønomkostningsniveau her i landet – det, der skal indgå ved beregningen af vore priser – skal stige dobbelt så meget, som det gør i vore konkurrentlande.

Når vi med så stor sikkerhed kan forudsige, at dette bliver virkningen af en vedtagelse af det foreliggende forslag, så er det, fordi den metode, som benyttes i forligsmandens mæglingsforslag denne gang er præcis den samme metode, som vi har været vant til at anvende fuldstændig til hudløshed igennem en lang ræk-

ke overenskomstsituationer, nemlig at man bruger de lavtlønnede som murbrækkere ved at sige: åh, nu skal vi være så sociale her i marts måned i de ulige årstal og forhøje de lavtlønnedes indkomster – vel vidende, at så siger de økonomiske naturlove, at hver gang man giver 3 kr. mere i timen til en lavtlønnet, så får de højtlønnede reelt 8 kr. mere i timen. Sådan er det gået ved de tidligere lejligheder, og sådan vil det selvfølgelig også gå denne gang.

Det er oplagt, hvorfor det går sådan. Hvis man har et menneske, som virkelig er socialt vanskeligt stillet og derfor i øjeblikket måske ikke har kunnet opnå højere timeløn end 27 kr., og den pågældende så bliver ført op til 29 kr., ja, så vil den, som har lidt bedre kvalifikationer og ligger på 31 kr.s niveauet, stadig væk være disse 4–5 kr. bedre, og så vil den pågældende ryge op på 33–35 kr., og sådan vil det forplante sig op til dem, der har 180 og 200 og 250 kr. i timen, således at stigningerne procentuelt bliver nogenlunde de samme. Sådan er det gået ved alle de tidligere lejligheder, og sådan vil det selvfølgelig også gå fremover. Der kan ikke være nogen som helst anden måde at få tingene til at udvikle sig på, end at arbejdsgiveren, firmaet, selvfølgelig må sammenligne de kvalifikationer, de forskellige har, og så må der, når man regulerer på firmaernes omkostninger, være tale om den samme relation imellem lønningerne.

Hvor er det dog sørgeligt, at vi i Danmark skal blive ved med at traske videre ad disse gammelkendte, trøstesløse stier, når vi dog er det land, der først gjorde opmærksom på, hvordan man i et moderne samfund løser denne problemstilling, hvordan man løser den ved at give lønfremgang igennem skattelettelse. For se, det er en helt anden teknik, der ikke smitter af. Så har vi stadig væk, når vi regner på arbejdsgiverens lønomkostninger, præcis det samme forhold, som vi hidtil har haft. Hvis vi giver denne lavtlønnsstigning på 3–4–5 kr. i timen ved, at vi forhøjer det skattefrie bundfradrag, har arbejdsgiveren stadig de samme bruttobeløb at skulle udbetale, der er det samme forhold imellem det, der skal gives til den, der er noget mere kvalificeret, og det, der gives til den, der er noget mindre kvalificeret. Derfor fungerer det afsmitningsmæssigt helt forskelligt, om man forhøjer lønnen på den ene eller den anden måde.

Det spiller selvfølgelig også en rolle, at vi i stedet for at være et land, der har dobbelt så